

5

บทนำ

ในชีวิตนี้ของคุณ...

คุณคงไม่เชื่อหรือว่า...จะยังมีเรื่องพิสดารอุบาทว์จิตแบบนี้เกิดขึ้น
กับฉัน

และคุณก็คงไม่เชื่ออีกล่ะว่า...ฉันไม่ใช่เด็กที่เกิดจากมนุษย์ธรรมดา
แล้วคุณก็คงยังไม่เชื่ออีกแน่ว่า...ความบังเอิญทั้งหลายแหล่งที่เกิด
ขึ้นครั้งนี้ มันจะนำพา 'ความช่วยเหลือขั้นสุดยอด' มาให้กับฉัน!!!

ฉันชื่อไอลราคะ (เพราะไซ้มี๊ยะ!!) ชื่อฉันฟังดูคล้ายๆ ดาราสาว
คนหนึ่งที่ชอบลงข่าวหน้าหนึ่งเลยไซ้มี๊ยะ แต่ทว่าตัวฉันนะเป็นแค่เด็กสาวอายุ
ยี่สิบปีคนหนึ่งที่แสนจะธรรมดามาก...มากจนถึงมากที่สุด พอตื่นเช้า
ฉันก็ไปมหาลัย พอตกเย็นก็กลับบ้าน กินข้าว อาบน้ำนอน เห็นมี๊ยะ? ชีวิต
ฉันนะโคตรจะธรรมดาเลยยย ให้ตายสิ!!

อ้อ...ลืมไป ฉันยังมีครอบครัวที่ออกจะไม่ธรรมดาสักหน่อย แต่
หน่อยเดียวนะ คือว่าพ่อกับแม่ของฉันนอกจากพวกท่านจะมีอาชีพเป็น
นักโบราณคดีแล้ว พวกท่านยังเป็นนักสะสมของเก่าด้วยงเลยล่ะ แต่พวก

ท่านนะไม่มีลูกหรือ (ใครสักคนเนี่ยละเป็นหมัน) -- ฉันก็เลยถูกรับมาเลี้ยง ซึ่งพวกท่านก็เพิ่งมาบอกความจริงเรื่องนี้ตอนที่ฉันโตพอจะรับรู้เรื่องอะไรได้แล้ว ตอนนั้นฉันนะไม่ซื่อหรือ เพราะฉันคิดไว้แล้วว่าเรื่องมันจะต้องเป็นแบบนี้ตั้งแต่วันแรกที่ฉันเริ่มส่องกระจกดูหน้าตัวเอง เพราะนอกจากจะไม่มีส่วนไหนที่เหมือนพ่อกับแม่แล้ว ฉันยัง...

'แม่...ทำไมตาหนูเป็นสีฟ้าล่ะ'

ใช่...ทำไมตาฉันถึงเป็นสีฟ้า =_= และด้วยความที่ฉันกลัวว่าเพื่อนที่มหา'ลัยจะหาว่าฉันตอแหล

'พวกแก! สีฟ้าเป็นสีธรรมชาติของตาฉันจริงๆ นะ'

'ไหน ขอลองควักลูกตาของแกออกมาพิสูจน์หน่อยซิ ยัยเรด'

เพราะฉันยังอยากมีเพื่อนและยังไม่อยากถูกควักลูกตาออกมา ฉันเลยขอเงินแม่ไปผลาญด้วยการซื้อคอนแทคเลนส์สีดำมาใส่ซะ แน่นอนว่าตอนนี้สีตาของฉันก็เป็นเหมือนเด็กสาวทั่วๆ ไปแล้ว

พิเศษอีกนิด นิดเดียวจริงๆ คือตอนนี้ฉันนะมีพวกไอ้ก้างไอ้แห้งทั้งหลายต่างมาหลงชอบฉันมากมายนับไม่ถ้วนด้วยแหละ

'โลรา เธอคือนางฟ้าในใจซึ่งคอยนำทาง...คนที่อ้างว้างเดียวดายยย'

'โลรา เพียงเราสบตากัน หัวใจฉันมันก็เต้นแรง อยากให้เธอเก็บความรู้สึกนี้ไว้คิดถึงกัน...เก็บไว้คิดถึงกานนน'

แค่อ่านก็สยดสยองแล้วใช่ไหมล่ะ?

แต่ถ้าเปรียบเทียบกับตัวฉันที่ต้องถูกพวกฮีโร่ตัวผู้เหล่านั้นรุมล้อมกรอกหูอยู่ทุกวัน ก็ถือว่าคุณเป็นคนโชคดีที่สุดในหนึ่งหมื่นปีเนี่ยละ!! เพราะฉันนะไม่ค่อยสนใจพวกที่มาชอบฉัน ทั้งที่เพิ่งเจอกันเพียงเสี้ยววินาทีผายลมหรือกนะ พวกนั้นก็แค่สนใจรูปลักษณ์ภายนอกของฉันเท่านั้นแหละ เอาล่ะ!! จบเรื่องี่เง่าแล้ว...เรามาเข้าสู่เรื่องอันน่าสะพรึงกลัวกันเลยดีกว่า

เรื่องทั้งหมดมันเริ่มขึ้นเพียงเพราะฉันไปหยิบหนังสือเก่าๆ เล่มหนึ่งที่พ่อเพิ่งได้มา

มันเก่า เย็น สกปรก แต่ฉันก็ยังไปหยิบมันมาด้วยความใคร่รู้ว่า

ข้างในมันจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับอะไร

"ระวังหน่อยนะไลรา สภามันยื่นพอสสมควรนะลูก" พ่อบอกในขณะที่กำลังนั่งสำรวจตรวจใบประกาศนียบัตรทำงานอย่างหลงใหล พ่อมักเป็นนี้เสมอ บางทีก็หลงใหลของเกาชะจนลืมแม่ไปเลย -- (แต่แม่ก็ถือเป็นของเกานะ มิน่าล่ะ พ่อถึงยังหลงใหลในตัวแม่อยู่)

"มันคือหนังสือเกี่ยวกับอะไรหรือคะพ่อ"

"อ้อ มันอยู่ในหีบที่เพื่อนของพ่อเพิ่งไปขุดเจอในถ้ำแถวๆ กัวเตมาลา แล้วพ่อตีเพื่อนพ่อเห็นว่าแม่ของลูกถนัดไข่พวกเรื่องสำรวจเอกสารเก่าๆ มากกว่า ก็เลยให้หนังสือเล่มนี้มานะ"

"หนูก็ถนัดนะคะ หนูเป็นศิษย์เอกของแม่เชียวนะ"

ฉันพูดอวด พ่อเลยยิ้มแล้วส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะพูดต่อ

"ไหนลองอ่านให้พ่อฟังหน่อยซิ ว่าแต่มันเป็นภาษาอะไรล่ะ ลูกรู้มั๊ย"

"ภาษามันดูแปลกๆ บางทีมันอาจจะเป็นหนังสือเกี่ยวกับเวทมนตร์หรือเปล่าคะ ฮ่าๆ"

"อะไรกัน ลูกดูแฮร์รี่ พอตเตอร์มากไปหรือ"

"แหม แต่มันเหมือนคาถาอะไรพรรคนั้นเลยจริงๆ นะคะ จั้นเดียว หนูลองอ่านให้พ่อฟังดีกว่า"

"เอาสิ เผื่อมันจะเป็นคาถาอะไรที่ลูกว่าขึ้นมาจริงๆ ฮ่าๆ"

พ่อหัวเราะในขณะที่ยังก้มหน้าก้มตาสำรวจตรวจใบตรงหน้าอยู่ ฉันจับหนังสือซูเปอร์เียนนี้อย่างระมัดระวังมากที่สุด ดวงตาพลางจับจ้องไปยังตัวอักษรที่ปรากฏอยู่บนหน้าหนังสือ มันดูเลื่อนไปกับกาลเวลาพอสสมควร แต่ก็ยังพออ่านได้อยู่...

"อะบราดากาบราลี วาฟีไฟท์ติ้งแลนด์!!!"

บิง!!!!~

○_○ มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นกับสร้อยที่พ่อกับแม่ของฉันเคยบอกไว้ว่ามันเป็นของมีค่าที่ฉันสวมใส่ติดตัวมาตั้งแต่วันที่พวกเขาจับฉันมาเลี้ยงดู และอะไรบางอย่างที่ว่ามันคือแสงสว่างวาบจนฉันตกใจ อักษร Lyra ชื่อของฉันที่สลักไว้บนสร้อยปรากฏขึ้นเด่นชัดพร้อมกับแสงประกาย

7

ดูววาบ และ...

บึ้ง!!!~

"ไลรา เสียใจอะไรนะ"

"..."

"ไลรา ไม่เอาล่ะ ลูกโตเกินกว่าจะเล่นซ่อนหากับพ่อแล้วนะ"

"..."

"ไลรา อย่าเล่นแบบนี้ล่ะลูก"

"..."

"ไลรา ไลรา!!!"

1

ฉันนะหรือคือ...ไดอานา?

ฉันรู้สึกเหมือนถูกเครื่องดูดฝุ่นอันเท่าควายดูดหัวและตัวให้เข้าไปในอะไรสักอย่าง เหมือนที่ตรงนั้นไม่มีอากาศให้ฉันหายใจ แต่มันเป็นเพียงแค่ชั่วคราวเท่านั้น เพราะเมื่อฉันลืมตาขึ้นมากลับรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังลอยคว้างคว้างอยู่กลางอากาศและ...หรือ!!~

ฉันกำลังจะร่วงแล้วคร่ำพี่น้อง อ้ากกกกก!!! ตึก!!~

"โธ้ย!!"

ฉันแหกปากร้องลั่นทันทีเมื่อกันกระแทกลงบนหินหรืออะไรสักอย่างที่อยู่ด้านล่าง ตูดฉันอาจจะพังยับ กระดูกฉันอาจจะแตกละเอียดปนปี้ไปแล้วมั้งเนี่ย TOT ว่าแล้วฉันก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา และสิ่งที่ฉันเห็น... ○_○

มีคนจำนวนเป็นร้อย ไม่มี...เป็นพันต่างหาก เอ๊ะ...หรือเป็นหมื่น!!

○○○ ไฮกกกก...นี่ฉันกำลังอยู่ในงานที่จัดขึ้น ณ ท้องสนามหลวงหรือไงเนี่ย!!

ใกล้ๆ กับฉันมีตาแก่ในชุดคลุมสีขาวสลักลึบกว่าคนกำลังยืนล้อมแทนอะไรสักอย่างอยู่ แล้วไอ้แทนที่ว่านี้แหละคือที่ที่ฉันตกลงมานั่งจุ่มปุ๊กอยู่เนี่ย แกมเหนือศีรษะของฉันขึ้นไปยังมีคนจำนวนหนึ่งทั้งชายและหญิง

กำลังซึนกร ซีมังกร ซีหมา ซีแมว (สองอย่างหลังนี้ทำไมมันบินได้วะ!!)
บินวนไปวนมาเป็นวงกลมอยู่เหนือท้องฟ้า!!! =()=

ที่นั่นมันที่หนายยยยยย T__T!! แล้วนี่มันเรื่องอะไรกานนนนน
TOT!!

"ท่านเทพซึน!! ท่านยอมส่งธิดาของท่านมาให้พวกเราแล้ว!!!"

"นางคือเทพีไดอานา!"

"ใช่แน่ๆ นี่เป็นคืนพระจันทร์เต็มดวง นางคือเทพีไดอานาแน่ๆ"

=_= นี่มันเรื่องบ้าอะไรวะเนี่ย!!!

ฉันไม่ใช่เทพีพระจันทร์พระเงินอะไรนั่นนะเว้ย!!! หากแต่ไม่ทันที่
ฉันจะได้พูดอะไรออกมาสักคำเดียว

"พวกเราคำนับเทพีไดอานา...เร็วเข้า!!!"

ทุกคนพากันคุกเข่าแล้วก้มศีรษะคำนับฉันกันถ้วนหน้า รวมทั้ง
เหล่าคนที่ขี้สตั้วอยู่ทั้งหลายก็ค่อยๆ บินต่ำลงมาวนเวียนรอบตัวฉันและ
ผงกศีรษะคำนับให้เช่นกัน นี่ฉันฝันไปอะ!! ฉันต้องฝันแน่ๆ หมากับแมว
จะบินได้ไง แล้วนั่น! ยังมีแมงป่องตัวยักษ์อีก!!

พระเจ้าช่วยกล้วยตากแดด ขอให้ลูกตื่นจากฝันพิสดารนี้ทีเถอะ!!

"เธอน่ะอะคือเทพีไดอานา"

เสียงทุ้มกังวานถามฉัน ชายคนนี้เขาซีมังกร!! มังกรอะ? นี่มัน
ไม่ใช่เรื่องเอร่ากอนอะอะ อ้ากกก!! ตื่นสักที นี่มันซึกจะเพี้ยนสมจริงเกิน
ไปแล้วนะ

"นี่เธอคงจะใช้มายากลอะไรนั่นใช่ไหม!!"

เขาเค้นเสียงถามฉันต่อไปอีก ไม่นะ!! นี่มันเป็นแค่ความฝัน อย่า
ไปบ้าจี้ตอบนะ แค่ความฝัน เราแค่ฝันไป!!!

"วัลแคน อย่าเสียมารยาทกับเทพีไดอานานะ!!"

"ท่านพ่อ นี่เราอยู่ยุคไหนแล้วครับ เราน่าจะตรวจสอบให้แน่ใจก่อน
บางทีเรื่องนี้มันอาจจะเป็นการเล่นตลกของใครอยู่ก็ได้ พวกเราไม่ใช่
คนในยุคโบราณแล้วนะครับ ที่จะได้หลงเชื่อมายากลระจอกๆ แบบนี้อีก!!"

"วัลแคน แกจะบอกว่าพวกเราโง่งนหรือ" ชายแก่หัวเถิกพูดแทรก

9

ขึ้นมาเหมือนไม่พอใจอย่างแรง ในขณะที่ฉันนั่งอยู่บนไอ้แท่นประหลาด
กลางวงล้อมโต้แย้งนี้ TAT

"ท่านอี่เสียม อภัยให้ลูกของเราด้วย วัลแคนยังเด็กนั้"

"ผมแค่อยากแน่ใจว่าัยนี่คือเทพีไดอานาจริง เราจะได้ไม่เืองถูก
หลอก!!" เขาโพล่งเถียงต่ออีก

"สามหาว!!!" ชายแก่หัวเถิกตะโกนว่าอย่างกราดเกรี้ยว หากแต่
ไ้บ้ำที่ชื่อวัลแคนซึ่งมีมังกรบินอยู่ก็ยังไม่รู้สึกรู้สาอะไรเลย ตาแก่นั้น
เลยพูดต่ออีกว่า

"จะมีค่ายกลอันใดมาหลอกตาพวกเราในพิธีอันวอนท่านเทพซ็ูด
ได้ซะ ถึงแก่จะเป็นถึงหัวหน้านั้ แต่แกก็ห้ามมาตุถูกความคิดของสภา
อาวูโลซิกนัสเด็ดขาด แล้วก็ห้ามเรียกเทพีไดอานาว่า 'ัยนี่' ให้ฉันได้ยิน
ด้วย!!"

อ้ากก เรื่องมันซั้กจะเครียดเกินไปแล้ว มันช่างเป็นความฝันที่ฉัน
รู้สึกกดดันมากที่สุดเลยนะ เอาละ ตื่นลึกที ตื่นๆ

"นี่! ถ้าเธอเป็นเทพีไดอานาจริงละก็ ลองเรียกฝนมาสิ ทำให้ฝนตก
ในพิธีนี้ซะ แค่นี้คงไม่ลำบากไปไ้มั้!!" นายวัลคงวัลแคนอะไรนี่หันหน้า
มาพูดกับฉัน ดูสีหน้ามันลิ เยาะเย้ยกันเต็มที กะว่างานนี้ฉันต้องเสร็จ
มันแ่งแ่งแน่นอน

เฮือก =) =...ความขวยตกมาอยู่ที่ฉัน แล้วฉันจะเรียกฝนได้ไงพระ
ฉันเป็นคนนะไ้ว้ย...ไม่ใช่พระเจ้า!! ฉันหลับตาแน่นสนิท อ้อนวอนต่อสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกนี้ ขอให้ฉันลืมตาตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเอง
อยู่ในห้องทำงานของพ่อ ไม่ใช่อยู่ในพิธีบ้บอะไรนี้ด้วยเถอะ!! แต่เสียง
ที่ฉันได้ยินมันกลับเป็น...T_T

ครีน~ ครีนน~

"เสียงฟ้าร้อง!! นั่นไงละ!! วัลแคน ไ้เด็กโง่ แก่ไ้ยินเสียงฟ้าร้อง
นั่นมั้!!"

ไม่จริง ไม่จริงง!!~ ฝนทำท่าจะมาตกอะไรตอนนี้ เรื่องบังเอิญ
แบบนี้ฉันรับไม่ได้ TOT ฉันนั่งยันนอนยันได้เลยว่าฉันเรียกฝนไม่ได้ซั้วร์

บ้างๆ แต่กรรมคุณุเตอะนิยมิวิทยานันบอกว่าวันนี้จะมีพายุเข้า ฝนตกหนัก
ลมกระโชกแรงนี้ แต่ฉันไม่คิดว่าฝนมันจะมาตกในความฝันนี้ด้วยงะ แงๆ
T_T

"วัลแคน อย่าตื่นไปเลย เธอคือเทพีไดอานาจริงๆ" ชายแก่หนึ่งใน
ในليبตองกล่าว

"ใช่ค่ะ!! ฉันไม่ใช่เทพีไดอานาไดอาน่าอะไรนั่นสักหน่อย"

เป็นครั้งแรกที่ฉันพูด ฉันพูดในความฝันตัวเองได้ โอ้ววว...ไม่นะ!
พระเจ้าช่วยกล้วยแช่อิ่ม ฉันกำลังจะเป็นบ้าแล้ว ฉันพูดตอบโต้กับคนอื่น
ได้ในความฝันของตัวเอง TAT

"เห็นมั๊ย ยัยนี่ยอมรับแล้วว่าตัวเองไม่ใช่เทพีไดอานา"

วัลแคนบอกเสียงดังอีกครั้งพลางมองฉันอย่างรังเกียจสุดชีวิต เมื่อจู่ๆ
ฝนก็ทำท่าจะตกลงมาชะงัดๆ แต่ทว่าตาแก่หัวเถิกนั้นกลับคุกเข่าและเงย
หน้าขึ้นมาอ้อนวอนฉัน

"อย่าพูดเช่นนั้นเลยครับท่านไดอานา ท่านคงจะโกรธที่ไ้เด็ก
วัลแคนนี้ไม่เชื่อว่าท่านคือเทพีไดอานาใช่มั๊ยครับ พวกเราขออภัยด้วยจริงๆ
ตอนนี้พวกเราเชื่อแล้วว่าท่านคือเทพีแห่งดวงจันทร์ที่มีพลังมหาศาสตร์ และ
ท่านจะเป็นผู้มอบพลังนั้นให้แก่ผู้ชนะของเรา!"

พลังมหาศาสตร์อะไรล่ะ!! ขนาดหมาตัวเดียววิ่งไล่ ฉันยังวิ่งหนีจนหัว
กระเซิงเลยเนี่ยนะ

"พวกเราค่านับเทพีไดอานาเร็ว!!"

แล้วทุกคนก็ก้มศีรษะค่านับฉันอีกครั้ง TAT วัลแคนมองฉันด้วย
หางตา แต่สุดท้ายเขาก็ต้องยอมงกศีรษะค่านับให้ฉันเพราะถูกพ่อของ
ตัวเองกับตาแก่หัวเถิกนั้นจ้องเขม็งใส่พร้อมกัน แต่พอเขาค่านับ...

กรี๊ดดดด!!!!

"ผมฉัน!! TOT"

"มันพ่นไฟไม่โดนสักหน่อย!!" วัลแคนเถียงพลางยกไหล่อย่างไม่ยี่พระ
กับผมที่เกือบไหม้ของฉัน

ไอ้มันกรเลว!! เจ้าของมันก็เลว!! กรี๊ดดดด!!!

77

"ควบคุมมังกรของแกหน่อยนะ วัลแคน"

"เวสตาจคงแค่อยากทำความเคารพเทพีไดอานาเท่านั้นแหละครับ
ท่านอัสเลียม"

แต่ฉันรู้เลยว่านายตั้งใจสั่งให้มังกรนั้นอย่างสดฉันต่างหากละ!!!

ครีน~ ซ่า~ แล้วฝนที่ตั้งเค้ามาพร้อมกับเสียงนันทก็ค่อยๆ ไปรยปราย
ลงมา เสียงผู้คนนับหมื่นพากันให้ร้องอย่างดีใจเหมือนตั้งแต่เกิดมาไม่เคย
เห็นฝนฉันได้ก็ฉันนั้น

"ฝนไม่ตกในดินแดนของเรามาเกือบปีแล้วท่านเทพีไดอานา ประชาชน
ทุกคนเลยดีใจมาก"

แหะ!! แบบนี้ฉันยังไม่ถูกเข้าใจผิดคิดว่าฉันเป็นผู้อภิมหิมา...มหา
ผู้วิเศษทรงพลังเลยหรอเนี่ย TAT!!

"แล้วในระหว่างรอผลของการแข่งขันประลองการต่อสู้ เราจะให้
ท่านเทพีไดอานาพักที่ไหนดีละ"

"ฉันไม่ใช่เทพเทพีอะไรนั่นนะ ฉันชื่อไลรา ฉันเป็นแค่..."

"อ้อ ท่านมีชื่อบนพื้นโลกว่าไลรานี่เอง ท่านอยากให้เราเรียก
ท่านชื่อนั้นหรือครับ ได้ครับ ท่านไลรา!!"

ตาแก่หัวเถิกพูดแทรกฉันอีก อยู่ที่บ้านไม่มีใครเปิดโอกาสให้พูดหรือ
ใจ ทำไม่ถึงได้ขอบพูดแทรกจ้เลยฮะ แถมยังขอบพูดเองเออเองอยู่
คนเดียวอีก TAT โดยเฉพาะสีหน้าของตาแก่หัวเถิกนั้นช่างดูยินดีปรีดาว่า
บอสุดชีวิตซะเหลือเกิน ในทางตรงกันข้าม ฉันกลับอยากแหกปากร้องให้
ให้คอมันแตกเป็นเสี่ยงๆ ไปเลย ฝนบ้าอะไรแบบนี้เนี่ย ไม่สนุกเลย คอย
ดูนะ! ต่อไป...ฉันจะเลิกอ่านหนังสือการ์ตูนก่อนนอนแล้วจริงๆ ฮือๆ TAT

"เธอไม่ได้มีพลังจริงๆ ไซมัย บอกลมาสิว่าเธอแค่หลอกพวกเรา"

"หุบปากนะวัลแคน!! แกยังไม่มั่นใจอีกหรือไง ไหนที่แกบอกให้ท่าน
ไลราลองเรียกฝน ทั้งๆ ที่ฝนมันไม่ตกในดินแดนของเรามาเกือบ
ปีแล้ว! ก็นี่ไง...ฝนกำลังตกอยู่นี่ไง! แล้วนี่ยังมาคิดว่าท่านไลราจะมาหลอก
อะไรพวกเราอีกเรอะ วัลแคน!! แกก็รู้เลยว่าผู้ที่มาหลอกดวงสภาอาวูโล
ซิกนัสแห่งดินแดนนักสู้จะต้องได้รับโทษให้ถูกรรมาณเช่นใด แล้วมนุษย์

ที่ไหนจะกล้าทำ!! "ไอ้เด็กไร้สมองเอ๊ย!!" ตาแก่อีเลียมที่หัวแสนเบิกตะโกน
ด่าวัลแคนยาวเหยียดอย่างไม่หยุดพัก =_;;

"ก็ได้! ถ้าท่านอีเลียมว่าอย่างนั้น ผมก็จะไม่ขัด แต่อย่ามาหาว่าผมไร้
สมองอีก!!"

"แกนี่มันอวดดีจริงๆ!!"

เด็กเถียงกันสักที่ได้มัยเนี่ย!! แต่ ตะ...เตี้ยวนะ ถ้าพวกเขารู้ว่าฉัน
ไม่ใช่เทพนั้นจริงๆ ฉันก็ต้องได้รับโทษให้ถูกลงโทษ! ในข้อหาหลอกลวง
สภาอวูโสะอะไรนั่นนะสิ ฮือๆ ถึงนี่จะเป็นแค่ในความฝันแต่ฉันก็กลัวจน
หัวหดแล้วนะ

"พลังของท่านเทพได้...เอ่อ ไม่สิ ท่านไลรา ที่อยู่ในตัวฉันมีแต่
คนหมายปองทั้งนั้น พวกเราอย่าลืม!!"

ตาแกหัวเบิกกล่าวด้วยสีหน้าเป็นกังวล...แล้วตาแก่ชูดคลุมขาอีก
คนก็พูดขึ้นมาว่า

"ท่านอีเลียม ผมว่าให้ท่านไลราไปพักที่ปราสาทของผมดีกว่า เมื่อ
ถ้าเกิดใครคิดจะมาชิงตัวท่านไลราไปละก็ เห็นที่จะต้องลำบากพอควร
เพราะที่นั่นมีแต่เหล่านักสู้ ศิษย์ของวัลแคนอยู่ทั้งนั้น ที่สำคัญวัลแคน
ลูกชายผมก็ยังคงเป็นนักสู้อันดับหนึ่งของดินแดนเราด้วย"

คนนี่คือพ่อของวัลแคนนั่นแหละ =_^\ พ่อของไอ้ว้ายร้ายที่ซึ่มังกร
อยู่สินะ...

อา...พวกเขาทำหน้าคิดหนัก แล้วตาแกหัวเบิกที่ชื่ออีเลียมก็เอ่ยออก
มาว่า...

"ก็ได้ แต่ช่วยสั่งสอนลูกชายของท่านสักหน่อยก็แล้วกันนะท่าน
ไมนอส ว่าท่านไลรามีความสำคัญต่อพวกเรามากแค่ไหน จงอย่าได้เสีย
มารยาทจนทำให้ท่านไลราโกรธอีกล่ะ"

"แน่นอนท่านอีเลียม เราจะดูแลท่านไลราให้ดีที่สุด"

"ดี เราไว้ใจท่านไมนอสนะ เอาล่ะ!! เหล่าผู้โอรุโสะแห่งสภาอวูโสะ
ซิกนัสทั้งหลาย เมื่อท่านเทพซึอุสประทานธิดามาให้พวกเราแล้ว!! ฉันเรา
มาตกลงให้เรียบร้อยสำหรับเรื่องการแข่งขันประลองการต่อสู้เลยดีกว่า"

เสียงจิ้งๆ ง่าๆ ตกลงกันในหมู่ตาแก่ที่สวมเสื้อคลุมสีขาว ฟังเหมือนกำลังตกลงยินยอมพร้อมใจในเรื่องอะไรสักอย่าง ซึ่งฉันก็ได้ยินไม่ถนัดนัก เพราะมัวแต่กลัวไอ้มังกรของวัลแคนจะฟันไฟใส่ผมฉันอีกรอบ T_T แล้วสักพักฝนที่ตั่งเค้าอยู่ก็ค่อยๆ ตกหนักขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้ท่านอเล็กยมหัวเถิกอะไรนั่นลั่งสลายการประชุมทันที

"เป็นอันว่าพิธีอ้อนวอนท่านเทพซึ่อุสจบลงเพียงเท่านี้ แต่ในอีกสามสิบวันข้างหน้า เราจะจัดการแข่งขันประลองการต่อสู้ 'โลราไฟท์ติ้ง' ขึ้น และรางวัลที่จะได้นั้นก็คือพลังในตัวของท่านโลรา หากผู้ใดสนใจสามารถลงชื่อสมัครไว้ที่สภาอาวุธไซกันส์ได้นับตั้งแต่บัดนี้!!"

พลังในตัวฉัน? T_T ฉันไม่มีพลังอะไรแบบนี้ตอนไหนวะ

แล้วเสียงลูกเฮกิดังระงมแข่งกับเสียงฝนไปทั่ว อย่าบอกนะว่าเรื่องที่เกิดทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจริง!! ไม่ใช่ความฝัน เพราะฉันทั้งหยิกทั้งกัดตัวเองจนเนื้อเกือบจะหลุดออกมาเป็นชิ้นๆ มันก็ไม่ตื่นไปจากความฝันบ้างนี่สักที TAT

"วัลแคน พาท่านโลรากลับไปยังปราสาทของเราด้วย"

"ได้ครับท่านพ่อ"

ไม่เอานะ!! ฉันไม่ไปไหนทั้งนั้น แต่ฉันยังไม่ทันได้เปิดปากพูดอะไรเลย วัลแคนก็อุ้กฉันให้ขึ้นไปนั่งบนไอ้มังกรนั่นกับเขา =0)=!!~ นี่ฉันนั่งอยู่บนตัวมังกรยั้งงั้นหรือนี่ สัตว์ตัวนี้มีจริงหรอเนี่ย!! ฉันตื่นเต้นจัง แต่...=_=กรี๊ดดด มันบินเร็ว แรง ท่านรกกินไปแล้วววว TAT

"บอกให้มังกรของนายลดความเร็วหน่อยได้มั๊ย!!"

"นี่ยังเป็นแค่ความเร็วธรรมดาๆ ของเวสตาเท่านั้นนะ"

"ธรรมดาจังหรอ หน้าฉันสั่นกระเพื่อมเพราะแรงลมมหาศาลแล้วเนี่ยนะ"

"เธอเป็นเทพีแห่งดวงจันทร์ไม่ใช่หรือไง เรื่องแค่นี้ไม่น่าจะมีปัญหา"

"ฉัน ไม่ใช่ เท พิ ะ ไร นั่น!!!"

ฉันหันไปตอบเขาทีละคำช้าๆ ด้วยทนเห็นภาพหวาดเสียวสุดแรง เกิดต่อไปไม่ไหวแล้ว เราอยู่สูงเหนือผืนดินอย่างมหาศาล และเราก็เร็ว

กว่านรกด้วย!!!

"นี่ก็ไม่มีผิดเลย เธอไม่ใช่เทพีไดอานาจริงๆ ด้วย!!"

อ้ากกก!! ความเร็วของไอ้มังก้อนี่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนฉันปวดมวนในท้องแล้วนะ TAT นอกจากจะเร็วแล้ว มันยังหมุนควงสว่าง สิ่งเดียวที่ฉันยึดไว้ได้ตอนนี้คือวัลแคน ฉันกอดเขาราวกับจะพิวขึ้นรวมร่างกัน

"เลิกกอดฉันได้แล้ว ยัยซีโกหก!!"

"วัลแคน ได้โปรดสั่งมังก้อนี่ให้มันหยุดหมุนควงสว่างบ้างบอดักที"

ฉันบอกพร้อมกอดเขาไว้แน่นขึ้นอีก แต่ไอ้มังก้อนี่กลับยังหมุนควงสว่างเข้าไปยังชอกเขาและปากเหว

"นี่มันทางลัด!! ถ้าช้ากว่านี้หากฝนตกหนักขึ้นเรื่อยๆ เราจะเปียกมากกว่านี้แน่!!"

"แต่ตอนนี้ฉันปวดซี แกมยังรู้สึกอยากจะทำอะไรให้นายแล้วนะ ถ้ามังก้อนี่ของนายยังไม่ลดความเร็วลง!!"

"อะ...เธอพูดว่าปวดขี้นเหวอ ให้ตาย เธอเป็นผู้หญิงแบบไหนกันเนี่ย!!"

15

2

พรหมจารีของฉัน TAT

ฉันมาถึงปราสาทอันโอโง่งงดงามยิ่งนัก นี่มันไม่ใช่โลกยุคก่อนยุคที่จะได้มีมังก้อนี่อะไรเลยนะ TAT นี่มันแทบจะเหมือนโลกยุคปัจจุบันมากถึงมากที่สุด เพียงแต่ไม่ใช่โลกที่ฉันอยู่เท่านั้นเอง เพราะโลกของฉันไม่มีมังก้อนี่ หรือแมวบินได้ TOT ฉันเคยอยู่ประเทศสยาม ด้ามขวานแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แต่จากที่ฉันเห็นแผนที่ซึ่งปะอยู่ที่ฝาผนังในห้องโถงของปราสาทแห่งนี้

ไฟท์ติ้งแลนด์ (Fighting Land) ดินแดนนักสู้!!

อยากจะบ้าตาย ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยได้ยิน มันเป็นประเทศหรืออยู่ส่วนไหนของโลกใบนี้!! แล้วฉันก็ยังคงตะลึงเข้าไปอีก เมื่อเห็นชื่อดินแดน

อื่นๆ ที่อยู่ใต้อาณัติ...

ดินแดนความรัก ดินแดนไร้รัก ดินแดนยอดมนุษย์...

มายยย ม่ายยจริง!!! ลาว พม่า กัมพูชา เวียดนาม มันทายไปไหน!
เพื่อนบ้านของฉันละ!!

"อาบน้ำเสร็จแล้วหรือ"

วัลแคนถามในขณะที่เขาเดินมาในสภาพที่สวมกางเกงเลเพียงตัวเดียว ส่วนที่คอก็มีแค่ผ้าขนหนูสำหรับเช็ดผมที่เปียกชื้นพาดอยู่ ทำให้หุ่นของเขาถึงดีเวอร์ขนาดนั้นนะ =_// นี่คงใช้แอฟเซฟเปอร์แน่มากๆ เลย เออ... ว่าแต่มันคือเครื่องออกกำลังบริหารกล้ามเนื้อที่จอร์จกับซาร่าห์ขายตอนกลางคืนนี้ ของควอนตัมเทเลวิชั่นอะ แล้วมีเอามาขายที่นั่นด้วยหรือ -,-

"ฉันมีอะไรจะถามนายหน่อยะ นี่ฉันอยู่ที่ไหน"

"เธอมาที่นี่โดยไม่รู้ว่ามันคือที่ไหนงั้นหรือ"

"ฉันให้นายตอบคำถาม ไม่ใช่ให้มาถามฉันต่อละนะ"

"ก็แหกตาดูอาบนแผนที่สิ อ่านหนังสือไม่ออกหรือไง"

หน้าหล่อกๆ กับหุ่นดีๆ นี่ไปกันไม่ได้กับปากของหมอนี่อย่างแรง
ไม่ใช่ว่าปากเขาเบี้ยวหรือกนะ =_=

แต่เขามีฟาร์มเลี้ยงหมาอยู่ในปากต่างหากละ!

"ฉันไม่เห็นรู้จักเลย ดินแดนนักสู้? มันอยู่ในประเทศไหนเนี่ย อยู่
ในยุโรปหรือเปล่า"

"พูดอะไรของเธอ ยุโรป? ชื่อหมาหรือ"

เดี๋ยวแม่ตีบให้ =_ หมอนี่กวนประสาทเกินไปแล้วนะ

"ดินแดนนักสู้อะไรของนายเนี่ยมันอยู่ที่ไหน"

"ว๊าย!! ถ้ามองรับ้าบออกอย่างงี้ได้อยู่ได้ เธอไม่รู้จักดินแดนนี้หรือไง
ไม่ว่าจะสู้รบกับใครก็ตาม พวกเรามาเป็นที่หนึ่ง ไม่เคยเป็นสอง ขนาดต่อกร
กับพวกปีศาจแห่งดินแดนไร้รักพวกเราก็ไม่เคยแพ้ ชื่อเสียงของเราลือไป
ทั่วทุกสารทิศ"

หมอนี่พาล่ามเรื่องอะไรอยู่เนี่ย...ฉันต้องจูนสมองเขาใหม่ซะแล้ว

"นี่นาย!! เลิกอำได้แล้วนะ ฉันเคยได้ยินอะไรแบบนี้แค่จากในนิทาน

